

ЗАКОН ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ДАНЪЧНО-ОСИГУРИТЕЛНИЯ ПРОЦЕСУАЛЕН КОДЕКС

(обн., ДВ, бр. 105 от 2005 г.; изм. и доп., бр. 30, 33, 34, 59, 63, 73, 80, 82, 86, 95 и 105 от 2006 г., бр. 46, 52, 53, 57, 59, 108 и 109 от 2007 г., бр. 36, 69 и 98 от 2008 г., бр. 12, 32, 41 и 93 от 2009 г., бр. 15, 94, 98, 100 и 101 от 2010 г., бр. 14, 31, 77 и 99 от 2011 г., бр. 26, 38, 40, 82, 94 и 99 от 2012 г., бр. 52, 98, 106 и 109 от 2013 г., бр. 1 от 2014 г.; Решение № 2 на Конституционния съд от 2014 г. - бр. 14 от 2014 г.; изм. и доп., бр. 18, 40, 53 и 105 от 2014 г., бр. 12, 14, 60, 61 и 94 от 2015 г. и бр. 13, 42, 58, 62, 97 и 105 от 2016 г.)

§ 1. В чл. 72 се създава ал. 3:

„(3) Данъчна и осигурителна информация са и данните, получени по реда на взаимната помощ и административното сътрудничество, включително обмена на информация, с други държави при условията на глава шестнадесета, раздел IIIa, IV, V, VI, глава двадесет и седма „а“ и глава двадесет и седма „б“. Разкриването на информацията по изречение първо се извършва само при условията и по реда, предвидени в международен договор, по който Република България е страна, или в глава шестнадесета, раздел IIIa, IV, V, VI, глава двадесет и седма „а“ или глава двадесет и седма „б“.“

§ 2. В чл. 73, ал. 2 т. 3 се изменя така:

„3. предоставянето на данни при осъществяването на взаимна помощ и административно сътрудничество, включително обмен на информация, при условията и по реда на глава шестнадесета, раздел IIIa, IV, V, VI, глава двадесет и седма „а“, глава двадесет и седма „б“, както и по силата на регламенти на Европейския съюз;“.

§ 3. В чл. 74, ал. 1 т. 5 се изменя така:

„5. писмено искане на генералния директор на Европейската служба за борба с измамите или определено от него лице, както и на директора на дирекция „Защита на финансовите интереси на Европейския съюз“ на Министерството на вътрешните работи – във връзка с провеждано административно разследване;“.

§ 4. В чл. 114, ал. 1, в изречение второ след думите „чл. 143м, ал. 1“ се добавя „или чл. 269щ, ал. 3“, а думите „държава - членка на Европейския съюз“ се заменят с „държава“.

§ 5. В чл. 142у, ал. 2, т. 1 накрая се добавя „и на прилагане на законодателството в областта на тези данъци;“.

§ 6. В чл. 143 се правят следните изменения и допълнения:

1. Алинея 4 се изменя така:

„(4) При постъпило от друга държава искане за обмен на информация по ал. 1 и при условията на взаимност министърът на финансите или упълномощено от него лице може да поиска от съда да разкрие банкова тайна по смисъла на чл. 62 от Закона за кредитните институции, застрахователна тайна по смисъла на чл. 149, ал. 1 от Кодекса за застраховането, тайна по смисъла на чл. 35, ал. 2 от Закона за пазарите на финансови инструменти и чл. 133 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа или по

смисъла на друга разпоредба на българското законодателство за опазване на поверителността на парични фондове, финансови активи и друга собственост, когато от изложените факти в искането за обмен на информация е ясно, че то е отправено в съответствие с изискванията за обмен на информация в съответния международен договор.“

2. Създава се ал. 5:

„(5) Министърът на финансите определя с наредба условията, реда и начина за издаване на трансгранични данъчни становища и за осъществяване на спонтанен обмен на информация за издадените трансгранични данъчни становища с други държави съгласно международни договори, по които Република България е страна, както и информацията, която задължените лица следва да предоставят във връзка с издаването им.“

§ 7. В чл. 143а, ал. 1 думите „необходима за установяване на задължения за данъци, посочени в чл. 143б“ се заменят с „за която може да се предвиди, че е от значение за установяване на задължения за данъци, посочени в чл. 143б, както и за прилагането на законодателството в областта на тези данъци“.

§ 8. В чл. 143г, ал. 4 думите „информация от значение за установяването на задължения за данъци по чл. 143б“ се заменят с „информация по чл. 143а, ал. 1.“

§ 9. В чл. 143д се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1 думите „информация, която е от значение за установяване на данъци по чл. 143б“ се заменят с „информация по чл. 143а, ал. 1“.

2. В ал. 2 след думите „по електронен път“ се добавя „чрез мрежата CCN“.

§ 10. В чл. 143е, ал. 1 думите „информация, която е от значение за установяването на задължения за данъци по чл. 143б“ се заменят с „информация по чл. 143а, ал. 1.“

§ 11. В чл. 143ж се правят следните изменения:

1. В ал. 4 думите „в тримесечен срок от получаване на искането местният запитан орган уведомява запитващия орган“ се заменят с „местният запитан орган уведомява запитващия орган незабавно, но не по-късно от три месеца от получаване на искането“.

2. В ал. 5 думите „в срок един месец от датата на получаване на искането той уведомява запитващия орган“ се заменят с „той уведомява запитващия орган незабавно, но не по-късно от един месец след получаване на искането“.

§ 12. В чл. 143з се правят следните изменения и допълнения:

1. Алинея 5 се отменя.

2. Създават се ал. 10-16:

„(10) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите обменя с компетентните органи на държавите - членки на Европейския съюз и с Европейската комисия информация за издадени, изменени или подновени предварителни трансгранични данъчни становища и предварителни споразумения за ценообразуване.

(11) Информацията по ал. 10 се обменя в срок до три месеца след изтичането на шестмесечието, през което предварителните трансгранични данъчни становища или предварителните споразумения за ценообразуване са издадени, изменени или подновени, като се използва стандартен формуляр.

(12) Информацията по ал. 10 не се обменя в случаите, в които предварителното трансгранично данъчно становище се отнася единствено за данъчните задължения на едно или повече физически лица.

(13) Информацията по ал. 10 съдържа следните данни:

1. идентификационни данни на лицето, за което е издадено предварително трансгранично данъчно становище или предварително споразумение за ценообразуване и, при възможност, на групата, към която то принадлежи;

2. обобщение на съдържанието на предварителното трансгранично данъчно становище или предварителното споразумение за ценообразуване, включително общо описание на съответната стопанска дейност или сделката/поредицата от сделки, което не води до разкриването на търговска, промишлена или служебна тайна, на търговски процес или на информация, чието разкриване би противоречало на обществения ред;

3. датите на издаване, изменение или подновяване на предварителното трансгранично данъчно становище или предварителното споразумение за ценообразуване;

4. началната и крайната дата, от/до която се прилага предварителното трансгранично данъчно становище или предварителното споразумение за ценообразуване, ако е определена;

5. вида на предварителното трансгранично данъчно становище или предварителното споразумение за ценообразуване;

6. стойност на сделката/поредицата от сделките, ако е посочена в предварителното трансгранично данъчно становище или предварителното споразумение за ценообразуване;

7. описание на критериите, използвани за определяне на трансферното ценообразуване или трансферната цена – по отношение на предварителни споразумения за ценообразуване;

8. посочване на метода, използван за определяне на трансферното ценообразуване или трансферната цена – по отношение на предварителни споразумения за ценообразуване;

9. посочване на други държави членки, ако има такива, които има вероятност да бъдат засегнати от предварителното трансгранично данъчно становище или предварителното споразумение за ценообразуване;

10. идентификационни данни на лицата от други държави членки, които може да бъдат засегнати от предварителното трансгранично данъчно становище или предварителното споразумение за ценообразуване, като се посочат и държавите членки, с които засегнатите лица са свързани;

11. посочване дали предоставената информация се основава на предварителното трансгранично данъчно становище или предварителното споразумение за ценообразуване или на искането по чл. 143с, ал. 4.

(14) Данните по ал. 13, т. 1, 2, 7 и 10 не се предоставят на Европейската комисия.

(15) Пълният текст на предварителните трансгранични данъчни становища и предварителни споразумения за ценообразуване, както и допълнителна информация, свързана с тях, могат да бъдат обменяни по реда на чл. 143д и чл. 143е.

(16) Министърът на финансите определя с наредба условията, реда и начина за издаването на:

1. предварителни трансгранични данъчни становища;

2. данъчни становища, за които са налице едновременно следните условия:

а) отнасят се до тълкуването или прилагането на законодателството в областта на преките данъци;

б) отнасят се за сделка или дейност, която се осъществява на територията на Република България и няма трансграничен ефект;

в) отнасят се:

аа) за лице или група лица със сума на годишните нетни приходи от продажби за лицето или за групата, надвишаваща 40 000 000 евро или равностойността ѝ в местна валута през данъчната година, предхождаща датата на издаване, изменение или подновяване на становището; или

бб) за лица, извършващи финансова или инвестиционна дейност.

(17) С наредбата по ал. 16 се определя и информацията, която лицата следва да предоставят за издаването на данъчните становища.“

§ 13. В чл. 143и, ал. 1 в основния текст думите „информация от значение за установяването на задължения за данъци по чл. 143б“ се заменят с „информация по чл. 143а, ал. 1“.

§ 14. В чл. 143о, ал. 1 думите „относно установяването на задължения за данъци по чл. 143б в резултат на получената информация“ се заменят със „за резултатите от използването на получената информация“.

§ 15. В чл. 143п се правят следните допълнения:

1. В ал. 2, т. 1 накрая се добавя „и на прилагане на законодателството в областта на тези данъци;“.

2. В ал. 6 накрая се добавя „и на защитения централен регистър на държавите членки за предварителни трансгранични данъчни становища и предварителни споразумения за ценообразуване“.

§ 16. В чл. 143р, ал. 4 думите „за установяване на данъци“ се заличават.

§ 17. В чл. 143с се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 2 думите „получена от трета държава информация може да бъде необходима за установяването или събирането на данъци по чл. 143б“ се заменят с „от трета държава бъде получена информация, за която може да се предвиди, че е от значение за установяване на задължения за данъци, посочени в чл. 143б, както и за прилагането на законодателството в областта на тези данъци“.

2. Създават се ал. 4-5:

„(4) Двустранните или многостранните предварителни споразумения за ценообразуване с трети държави се изключват от обхвата на автоматичния обмен на информация по чл. 143з, ал. 10, когато международен договор, въз основа на който е договорено предварителното споразумение за ценообразуване, не позволява разкриването му на трета страна. В този случай по реда на автоматичния обмен се обменя само информацията по чл. 143з, ал. 13, която се съдържа в искането за издаване на двустранното или многостранното предварително споразумение за ценообразуване.

(5) Споразуменията по ал. 4 се обменят по реда на чл. 143и, в случай че международният договор, въз основа на който е договорено предварителното споразумение за ценообразуване, позволява разкриването му и компетентният орган на третата държава е дал разрешение за разкриване на информацията.“

§ 18. В глава шестнадесета раздел VI „Процедура за обмен на информация с държавите - членки на Европейския съюз, относно доходи от спестявания“ с чл. 143т - чл. 143щ се изменя така:

„Раздел VI
Особени правила за автоматичния обмен на отчети по държави

Предмет

Чл. 143т. (1) Този раздел урежда реда за осъществяване на административно сътрудничество чрез автоматичен обмен на отчети по държави, съдържащи информация за разпределението на приходите, печалбите, активите и данъците на предприятия, които са част от многонационална група предприятия (МГП).

(2) Автоматичният обмен на информация по този раздел е системното предоставяне на предварително определена информация на държава - членка на Европейския съюз или на други юрисдикции, с които Република България има влязло в сила специално международно споразумение, без отправено искане, на определен интервал от време.

Компетентен орган и обхват на автоматичния обмен на отчети по държави

Чл. 143у. (1) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите обменя подадените от предоставящо информация предприятие отчети по държави с компетентните органи на държавите - членки на Европейския съюз или на други юрисдикции, с които Република България има сключено специално международно споразумение.

(2) Отчетите по държави се предоставят на държава членка или на друга юрисдикция, на която съставно предприятие на МГП е местно лице за данъчни цели или има място на стопанска дейност.

(3) Автоматичният обмен на отчети по държави по ал. 1 се осъществява по отношение на МГП, които имат общи приходи, надвишаващи 1 466 872 500 лева за данъчната година, предхождаща отчетната данъчна година, съгласно консолидираните финансови отчети.

(4) Предоставянето на информацията се извършва в 15-месечен срок, считано от края на данъчната година на МГП, за която се отнася отчетът по държави.

(5) Автоматичният обмен на отчети по държави се осъществява веднъж годишно по електронен път чрез мрежата CCN или по друг одобрен начин, като се използва стандартен формуляр.

Отчет по държави

Чл. 143ф. (1) Отчетът по държави се предоставя ежегодно на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите от предоставящо информация предприятие в 12-месечен срок, считано от края на отчетната данъчна година за МГП.

(2) Отчетът по държави трябва да съдържа следната информация за МГП:

1. обобщена информация относно размера на приходите, печалбата (загубата) преди облагане с данък, платения подоходен/корпоративен данък, начисления подоходен/корпоративен данък, регистрирания капитал, натрупаната печалба, броя на наетите лица и материалните активи, различни от парични средства или парични еквиваленти - за всяка държава членка или друга юрисдикция, в която МГП извършва дейност;

2. данни за всяко съставно предприятие на МГП, като се посочва държавата членка или друга юрисдикция, на която то е местно лице за данъчни цели, държавата/юрисдикцията, съгласно чието законодателство е създадено, когато тя е различна от държавата/юрисдикцията, на която то е местно лице за данъчни цели, както и характерът на основната стопанска дейност или дейности.

(3) Отчетът по държави се подава по електронен път по ред и във формат, утвърдени със заповед на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, която се публикува на интернет страницата на Националната агенция за приходите.

Предоставящо информация предприятие

Чл. 143х. (1) Отчетът по държави по чл. 143ф се предоставя на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите от крайно предприятие майка на МГП, което е местно лице за данъчни цели на Република България.

(2) Крайно предприятие майка на МГП, което е местно лице за данъчни цели на Република България, е съставно предприятие, което отговаря на следните критерии:

1. съгласно счетоводното законодателство има задължение да съставя консолидиран финансов отчет;

2. няма друго съставно предприятие на тази МГП, което пряко или косвено упражнява контрол в това съставно предприятие.

(3) Когато крайното предприятие майка на МГП не е местно лице за данъчни цели на Република България и е изпълнено едно или повече от условията по чл. 143ц, ал. 1, МГП може да подаде отчет по държави чрез заместващо предприятие майка, което е местно лице за данъчни цели на Република България.

(4) Когато МГП не подава чрез заместващо предприятие майка по ал. 3, отчетът по държави се подава от съставно предприятие по чл. 143ц, ал. 1.

(5) Крайното предприятие майка на МГП, което е местно лице за данъчни цели на Република България, предоставя отчет по държави по ал. 1, когато сумата на приходите на групата съгласно консолидирания финансов отчет надвишава 100 000 000 лв. за данъчната година, предхождаща отчетната данъчна година.

(6) Когато крайното предприятие майка на МГП не е местно лице за данъчни цели на Република България, отчет по държави се предоставя на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите от предприятие по ал. 3 или 4, когато сумата на приходите на групата съгласно консолидирания финансов отчет надвишава 1 466 872 500 лева за данъчната година, предхождаща отчетната данъчна година.

Подаване на отчет по държави от съставно предприятие на МГП

Чл. 143ц. (1) Отчетът по държави се подава от съставно предприятие, което е местно лице за данъчни цели на Република България и е различно от крайно предприятие майка, когато е налице едно от следните условия:

1. крайното предприятие майка на МГП не е задължено да подава отчет по държави в юрисдикцията, на която е местно лице за данъчни цели;

2. юрисдикцията, на която крайното предприятие майка е местно лице за данъчни цели, има влязъл в сила международен договор, по който Република България е страна, но в срока за подаване на отчета по държави по чл. 143ф, ал. 1 за съответната отчетна данъчна година няма влязло в сила специално международно споразумение;

3. налице е системно неизпълнение от страна на юрисдикцията, на която крайното предприятие майка е местно лице за данъчни цели, за което изпълнителният директор на Националната агенция за приходите е уведомил съставното предприятие, което е местно лице за данъчни цели на Република България.

(2) Съставно предприятие по ал. 1 изисква от крайното предприятие майка да му предостави цялата информация, необходима за подаване на отчета по държави със съдържанието по чл. 143ф, ал. 2. В случай че съставното предприятие не е получило цялата необходима информация за подаване на отчет за МГП, то подава отчет по държави въз основа на информацията, с която разполага, като уведомява

изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, че крайното предприятие майка е отказало да предостави необходимата информация.

(3) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите уведомява държавите членки за отказа на крайното предприятие майка да предостави информацията по ал. 2.

(4) Съставно предприятие по ал. 1 не подава отчет по държави, независимо че е изпълнено едно или повече от условията по ал. 1, ако МГП предоставя отчета за съответната отчетна данъчна година чрез заместващо предприятие майка по чл. 143х, ал. 3 или чрез заместващо предприятие майка в държавата членка, на която то е местно лице за данъчни цели.

(5) Съставно предприятие по ал. 1 не подава отчет по държави, когато отчетът е подаден чрез заместващо предприятие майка, което е местно лице за данъчни цели на юрисдикция извън Европейския съюз и са изпълнени следните условия:

1. юрисдикцията, на която заместващото предприятие майка е местно лице за данъчни цели, изисква подаване на отчети по държави, съдържащи информацията по чл. 143ф, ал. 2;

2. юрисдикцията, на която заместващото предприятие майка е местно лице за данъчни цели, има влязло в сила специално международно споразумение, по което Република България е страна в срока за подаване на отчет по държави за съответната отчетна данъчна година;

3. юрисдикцията, на която заместващото предприятие майка е местно лице за данъчни цели, не е уведомила изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за системно неизпълнение от страна на юрисдикцията или заместващото предприятие майка;

4. юрисдикцията, на която заместващото предприятие майка е местно лице за данъчни цели, е била уведомена не по-късно от последния ден на отчетната данъчна година на МГП от съставно предприятие, което е нейно местно лице за данъчни цели, че последното е заместващо предприятие майка;

5. изпълнителният директор на Националната агенция за приходите е получил уведомление в съответствие с чл. 143ш, ал. 2.

Подаване на отчет при множество съставни предприятия

Чл. 143ч. (1) Когато една МГП има няколко съставни предприятия, които са местни лица за данъчни цели на Република България и/или друга държава членка и е налице едно от условията по чл. 143ц, ал. 1, МГП може да определи едно от тези съставни предприятия да подаде отчета по държави.

(2) Когато определеното съставно предприятие е местно лице за данъчни цели на Република България, то уведомява изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, че с подаването на отчета е изпълнено и съответното задължение на всички съставни образувания, които са местни лица за данъчни цели на Република България или на друга държава членка.

(3) Съставно предприятие, което е местно лице за данъчни цели на Република България, не предоставя отчет по държави на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, когато отчетът е подаден в друга държава членка от съставно предприятие, определено от МГП.

(4) Съставно предприятие, което е местно лице за данъчни цели на Република България, не може да бъде определено за предоставящо информация предприятие за МГП по ал. 1, когато не може да получи цялата необходима информация за подаване на отчет по държави.

(5) Независимо от ал. 4, ако съставно предприятие е определено да подаде отчет по държави, но крайното предприятие майка е отказало да предостави необходимата информация, се прилага чл. 143ц, ал. 2 и 3.

Задължение за уведомяване

Чл. 143ш. (1) Съставно предприятие на МГП, което е местно лице за данъчни цели на Република България, уведомява изпълнителния директор на Националната агенция за приходите дали е крайно предприятие майка, заместващо предприятие майка или съставно предприятие по чл. 143ц, ал. 1 не по-късно от последния ден на отчетната данъчна година на МГП.

(2) Съставно предприятие, което е местно лице за данъчни цели на Република България, но не е крайно предприятие майка, заместващо предприятие майка или съставно предприятие по чл. 143ц, ал. 1, уведомява изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за предоставящото информация предприятие и държавата членка, включително Република България, съответно юрисдикцията, на която то е местно лице за данъчни цели, не по-късно от последния ден на отчетната данъчна година на МГП.

(3) В случаите по чл. 143ч, ал. 1 уведомлението по ал. 1 се подава от съставното предприятие, което е местно лице за данъчни цели на Република България и е определено от МГП да подаде отчета по държави. Останалите съставни предприятия на тази МГП, които са местни лица за данъчни цели на Република България, подават уведомление по ал. 2.

(4) Уведомление по ал. 2 подават и съставни предприятия, които не подават отчет в случаите по чл. 143ц, ал. 4 и 5.

Използване на информацията от отчетите по държави

Чл. 143щ. (1) Информацията по чл. 143з, ал. 1 се използва за оценка на риска, свързан с трансферни цени или с намаляването на данъчната основа и прехвърлянето на печалби, включително оценка на риска от неспазване на приложимите правила за определяне на пазарните цени между предприятията в МГП, както и за икономически и статистически анализ.

(2) Органите по приходите не могат да определят пазарни цени въз основа на информацията, получена по реда на този раздел. Ограничението по предходното изречение не възпрепятства органите по приходите да изискат в хода на данъчно-осигурителен контрол допълнителна информация относно условията, при които са определени пазарните цени между предприятията в МГП и в резултат на това да установяват или изменят задължения за данъци на съставно предприятие.

(3) По отношение на разкриването на информация се прилага съответно чл. 143п, ал. 1 - 4.

(4) Годишната оценка на ефективността на автоматичния обмен на отчетите по държави по чл. 143у и информация за постигнатите практически резултати се предоставят на Европейската комисия във формата и при условията, посочени в чл. 143п, ал. 7.“

§ 19. В чл. 269м, ал. 6 в изречение първо думите „При уведомяване от запитващия орган на другата държава членка за започнала процедура за сключване на споразумение с длъжника, което ще доведе до промяна в размера на вземането“ се заменят с „Когато между компетентни органи на Република България и друга държава членка е започнала процедура за постигане на споразумение, което може да доведе до изменение или погасяване на вземането, предмет на взаимната помощ“.

§ 20. В глава двадесет и седма „а“ чл. 269т - 269ч се обособяват в раздел V „Други разпоредби“ и в него се създава чл. 269ш:

„Международни договори за взаимна помощ

Чл. 269ш. (1) Правилата на тази глава не засягат прилагането на международни договори за предоставяне на взаимна помощ с по-широк обхват при събиране на публични вземания, включително за връчване на документи.

(2) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите уведомява своевременно Европейската комисия за международни договори по ал. 1, които имат общ характер и не се отнасят за конкретен случай.

(3) Когато по силата на международен договор се осъществява взаимна помощ с други държави членки, която има по-широк обхват от взаимната помощ, предоставяна по реда на тази глава, местният запитващ, съответно местният запитан орган може да използва мрежата за електронна комуникация и стандартните формуляри по чл. 269в.“

§ 21. В дял четвърти се създава глава двадесет и седма „б“ „Взаимна помощ при събиране на публични вземания по силата на международни договори“ с чл. 269щ:

„Глава двадесет и седма „б“

Взаимна помощ при събиране на публични вземания по силата на международни договори

Взаимна помощ

Чл. 269щ. (1) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите осъществява взаимна помощ при обезпечаване и събиране на публични вземания, както и връчване на документи, съгласно влезли в сила международни договори, по които Република България е страна.

(2) При осъществяване на взаимна помощ по ал. 1 действията по обезпечаване и събиране на вземания на друга държава, както и по връчване на документи, се извършват при условията и по реда на този кодекс.

(3) Взаимна помощ при обезпечаване и събиране на публични вземания и връчване на документи, предоставяна на Република България от друга държава съгласно влезли в сила международни договори, се осъществява по реда и условията, предвидени в съответния международен договор.“

§ 22. Член 278а се изменя така:

„Неизпълнение на задължение за предоставяне на отчети по държави

Чл. 278а. (1) Предоставящо информация предприятие по чл. 143х или чл. 143ц, което не предостави отчет по държави в предвидения в чл. 143ф, ал. 1 срок, се наказва с имуществена санкция в размер от 100 000 до 200 000 лв., а при повторно нарушение – от 200 000 до 300 000 лв.

(2) Предоставящо информация предприятие по чл. 143х или чл. 143ц, което не посочи или посочи неверни или непълни данни или обстоятелства в отчета по държави по чл. 143ф, се наказва с имуществена санкция в размер от 50 000 до 150 000 лв., а при повторно нарушение – от 100 000 до 250 000 лв. Това наказание се налага и в случаите, когато непълните или неверни данни се дължат на отказ по чл. 143ц, ал. 2 или по чл. 143ч, ал. 5 на крайното предприятие майка да предостави информация.

(3) Съставно предприятие, което не изпълни задължението си за уведомяване по чл. 143ц, ал. 2 или чл. 143ч, ал. 5, се наказва с имуществена санкция в размер на 10 000 лв., а при повторно нарушение – 15 000 лв.

(4) Съставно предприятие, което не изпълни задължението си за уведомяване по чл. 143ш, се наказва с имуществена санкция в размер от 50 000 до 150 000 лв., а при повторно нарушение – от 100 000 до 200 000 лв.“

§ 23. В допълнителните разпоредби се правят следните изменения и допълнения:

1. В § 1:

а) точки 13-17 се отменят;

б) създават се т. 30-45:

„30. „Предварително трансгранично данъчно становище“ по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел V е становище, споразумение или акт с подобен ефект, включително ако е издадено, изменено или подновено в рамките на ревизия или проверка, което отговаря на следните условия:

а) е издадено, изменено или подновено от приходната администрация или друг държавен или общински орган за конкретно лице или група лица, независимо от това дали действително се използва;

б) се отнася до тълкуването или прилагането на разпоредба, свързана с установяването на данъците по чл. 143б или прилагането на законодателството в областта на тези данъци;

в) се отнася до трансгранична сделка или до това дали дейността, извършвана от дадено лице в друга юрисдикция, води до възникване на място на стопанска дейност;

г) е издадено преди момента на извършване на сделката/поредицата от сделките или дейността в друга юрисдикция, която може да доведе до възникване на място на стопанска дейност, или преди подаване на данъчна декларация за периода, в който е извършена сделката/поредицата от сделки или дейността.

Трансграничната сделка може да включва инвестиции, доставка на стоки, услуги, финансиране или използване на материални или нематериални активи и други подобни, като не е необходимо в извършването им пряко да участва лицето, за което е издадено предварителното трансгранично данъчно становище.

31. „Предварително споразумение за ценообразуване“ по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел V е споразумение, уведомление или друг акт с подобен ефект, включително ако е издадено, изменено или подновено в рамките на ревизия или проверка, което отговаря на следните условия:

а) е издадено, изменено или подновено за конкретно лице или група лица от приходната администрация или друг държавен или общински орган едностранно или съвместно със съответните органи на други държави членки, включително на техни териториални или административни подразделения, независимо от това дали действително се използва;

б) установява подходящ набор от критерии за определяне на трансферните цени по трансгранична сделка между свързани предприятия преди изпълнението ѝ или определя причисляването на печалби към място на стопанска дейност.

Предприятията са свързани предприятия, когато едно предприятие участва пряко или косвено в управлението, контрола или капитала на друго предприятие или едни и същи лица участват пряко или косвено в управлението, контрола или капитала на предприятията.

Трансферни цени са цените, по които дадено предприятие прехвърля или предоставя права, стоки или услуги на свързани предприятия.

32. „Трансгранична сделка“:

а) по смисъла на т. 30 е сделка или поредица от сделки, при които:

аа) не всички страни по сделката или поредицата от сделки са местни лица за данъчни цели на Република България;

аб) страна по сделката или поредицата от сделки е местно лице за данъчни цели на повече от една юрисдикция;

ав) една от страните по сделката/поредицата от сделки извършва дейност в друга юрисдикция чрез място на стопанска дейност и сделката/поредицата от сделки представлява част или цялата дейност на мястото на стопанска дейност. Трансграничната сделка или поредицата от сделки включва също договорености, постигнати от дадено лице по отношение на стопанска дейност в друга юрисдикция, която това лице извършва чрез място на стопанска дейност; или

аг) е налице трансграничен ефект.

б) по смисъла на т. 31 е сделка или поредица от сделки, в които участват свързани предприятия, от които не всички са местни лица за данъчни цели на една юрисдикция, или сделка или поредица от сделки, които имат трансграничен ефект.

33. „Група“ по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е съвкупност от предприятия, свързани посредством собственост или контрол, която има задължение да изготвя консолидирани финансови отчети за целите на финансовата отчетност съгласно приложимите счетоводни правила, или би била длъжна да изготвя такива, ако дялове от капитала на някое от предприятията се търгуват на фондова борса.

34. „Многонационална група от предприятия“ („МГП“) по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е група, която:

а) включва две или повече предприятия, които са местни лица за данъчни цели на различни държави членки или други юрисдикции; или

б) включва предприятие, което е местно лице за данъчни цели на една държава членка или друга юрисдикция, но подлежи на данъчно облагане по отношение на стопанската дейност, извършвана чрез място на стопанска дейност в друга държава членка или юрисдикция.

35. „Предприятие“ по смисъла на точки 31-34 е всяка форма на осъществяване на стопанска дейност от лице, посочено в т. 22, букви „б“, „в“ и „г“.

36. „Съставно предприятие“ по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е:

а) всяка отделна стопанска единица на МГП, която е включена в консолидираните финансови отчети на МГП за целите на финансовото отчитане или която би била включена, ако дялове от капитала на съответната стопанска единица на МГП се търгуват на фондова борса;

б) всяка стопанска единица на МГП, която е изключена от консолидираните финансови отчети на МГП само на основание размер или същественост;

в) всяко място на стопанска дейност на всяка отделна стопанска единица на МГП по букви „а“ или „б“, ако стопанската единица изготвя отделен финансов отчет за това място на стопанска дейност за финансови, данъчни, счетоводни и регулаторни цели или във връзка с вътрешния управленски контрол.

37. „Предоставящо информация предприятие“ по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е крайното предприятие майка, заместващото предприятие майка или всяко съставно предприятие, което има задължение да подава отчет по държави от името на МГП.

38. „Крайно предприятие майка“ по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е съставно предприятие на МГП, което отговаря на следните критерии:

а) пряко или косвено притежава достатъчен дял в едно или повече други съставни предприятия на МГП, поради което е длъжно да изготвя консолидирани финансови отчети съгласно приложимите счетоводни правила в юрисдикцията, на която то е местно лице за данъчни цели, или което би било длъжно да изготвя такива, ако неговите дялове от капитала се търгуват на фондова борса в юрисдикцията, на която то е местно лице за данъчни цели;

б) няма друго съставно предприятие на тази МГП, което притежава пряко или косвено достатъчен дял в това съставно предприятие.

39. „Заместващо предприятие майка“ по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е съставно предприятие на МГП, което е посочено от групата да замести крайното предприятие майка при подаването на отчета по държави в държавата членка или юрисдикцията, на която съставното предприятие е местно лице за данъчни цели, от името на МГП, когато са налице едно или повече от условията, посочени в чл. 143ц, ал. 1.

40. „Данъчна година“ по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е период, за който крайното предприятие майка от МГП изготвя своите финансови отчети.

41. „Отчетна данъчна година“ по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е данъчната година по т. 40, за която финансовите и оперативните резултати са отразени в отчета по държави, съдържащ информацията, предвидена в чл. 143ф, ал. 2.

42. „Международен договор“ по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е Многостранната конвенция за взаимно административно сътрудничество по данъчни въпроси или друг международен договор, по който Република България е страна и който предвижда обмен на данъчна информация, включително автоматичен обмен на информация.

43. „Специално международно споразумение“ по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е споразумение, предвиждащо автоматичен обмен на отчети по държави и сключено между Република България и юрисдикция извън Европейския съюз, която е страна по международен договор по т. 42.

44. „Консолидиран финансов отчет“ по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е финансов отчет на МГП, в който активите, пасивите, приходите, разходите и паричните потоци на крайното предприятие майка и на съставните предприятия са представени все едно че са един стопански субект.

45. „Системно неизпълнение“ по смисъла на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI е налице по отношение на юрисдикция, когато юрисдикция, с която Република България има влязло в сила специално международно споразумение, не предоставя редовно отчетите по държави за МГП със съставни предприятия в Република България, с които разполага, или поради друга причина без основание не предоставя отчетите по държави.“

2. В § 2б думите „както и“ се заличават, а накрая се поставя запетая и се добавя „на Директива (ЕС) 2015/2376 на Съвета от 8 декември 2015 година за изменение на Директива 2011/16/ЕС по отношение на задължителния автоматичен обмен на информация в областта на данъчното облагане (ОВ, L 332 от 18 декември 2015 г.) и на Директива (ЕС) 2016/881 на Съвета от 25 май 2016 година за изменение на Директива 2011/16/ЕС по отношение на задължителния автоматичен обмен на информация в областта на данъчното облагане (ОВ, L 146 от 3 юни 2016 г.).“

Преходни и заключителни разпоредби

§ 24. (1) Автоматичният обмен на информация по чл. 143з, ал. 10 се осъществява по отношение на предварителни трансгранични данъчни становища или предварителни споразумения за ценообразуване:

1. издадени, изменени или подновени след 31 декември 2016 г.;
2. издадени, изменени или подновени между 1 януари 2014 г. и 31 декември 2016 г., независимо дали са в сила към момента на изпращане на информацията;
3. издадени, изменени или подновени между 1 януари 2012 г. и 31 декември 2013 г., ако са били в сила на 1 януари 2014 г.

(2) Информацията по ал. 1, т. 2 и 3 не се обменя по отношение на становища и споразумения, издадени, изменени или подновени преди 1 април 2016 г. за конкретно лице или група лица, с обща сума на годишните нетни приходи от продажби за групата, ненадвишаващи 40 000 000 евро или левовата им равностойност през данъчната година, предхождаща датата на издаване, изменение или подновяване на становищата или споразуменията.

(3) Алинея 2 не се прилага по отношение на лица, извършващи по занятие финансова или инвестиционна дейност.

(4) Информацията по ал. 1, т. 2 и 3 се обменя до 31 декември 2017 г.

§ 25. (1) До създаването на защитен централен регистър на държавите членки за предварителни трансгранични данъчни становища и предварителни споразумения за ценообразуване, обезпечен от Европейската комисия, обменът на информация по чл. 143з, ал. 10 се осъществява по електронен път посредством мрежата CCN и приложимите практически договорености.

(2) Когато до създаването на регистъра по ал. 1 е получена информация за предварителни трансгранични данъчни становища и предварителни споразумения за ценообразуване от компетентен орган на друга държава - членка на Европейския съюз, изпълнителният директор на Националната агенция за приходите потвърждава получаването ѝ незабавно, но не по-късно от 7 работни дни от датата на получаване. Потвърждението се извършва при възможност по електронен път.

§ 26. (1) Първият отчет по държави по чл. 143ф се подава от крайното предприятие майка или заместващо предприятие майка за данъчната година на МГП, започваща на 1 януари 2016 г. или по-късно през тази година, в срока, посочен в чл. 143ф, ал. 1.

(2) Когато предоставящо информация предприятие е съставно предприятие, различно от крайното предприятие майка или заместващо предприятие майка, първият отчет по държави се подава за отчетната данъчна година, започваща на 1 януари 2017 г. или по-късно през тази година.

(3) За отчетната данъчна година, започваща на 1 януари 2016 г. или по-късно през тази година, уведомленията по чл. 143ш се подават в срок до 30 септември 2017 г.

(4) Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите предоставя първия отчет по държави по ал. 1 на държавите членки или друга юрисдикция съгласно чл. 143у, ал. 2 в срок от 18 месеца, считано от края на отчетната данъчна година, започваща на 1 януари 2016 г. или по-късно през тази година.

§ 27. Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите може да изпрати информацията по чл. 143з, ал. 10 и чл. 143у, ал. 1 на всеки официален и/или

работен език на Европейския съюз, като съобразява приетите от Европейската комисия езикови правила.

§ 28. До 1 януари 2018 г. изпълнителният директор на Националната агенция за приходите предоставя на Европейската комисия статистически данни за обема на автоматичния обмен на информация и, при възможност, информация за административните и други разходи и ползи, свързани с извършения обмен, както и за настъпилите промени за приходната администрация или за други лица.

§ 29. В преходните и заключителните разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (обн., ДВ, бр. 105 от 2006 г.; доп., бр. 108 от 2007 г.) се правят следните изменения:

1. Параграф 19 се отменя.
2. Приложението към § 19, ал. 1, т. 2 се отменя.

§ 30. В Закона за данъците върху доходите на физическите лица (обн., ДВ, бр. 95 от 2006 г.; изм. и доп., бр. 52, 64 и 113 от 2007 г., бр. 28, 43 и 106 от 2008 г., бр. 25, 32, 35, 41, 82, 95 и 99 от 2009 г., бр. 16, 49, 94 и 100 от 2010 г., бр. 19, 31, 35, 51 и 99 от 2011 г., бр. 40, 81 и 94 от 2012 г., бр. 23, 66, 100 и 109 от 2013 г., бр. 1, 53, 98, 105 и 107 от 2014 г., бр. 12, 22, 61, 79 и 95 от 2015 г. и бр. 32, 74, 75, 97 и 98 от 2016 г.) се правят следните изменения:

1. В част пета глава петнадесета „Приспадане и възстановяване на данък, платен в друга държава - членка на Европейския съюз“ с чл. 78 и 79 се отменя.
2. В § 1 от допълнителните разпоредби т. 49 и 50 се отменят.

§ 31. В Закона за кредитните институции (обн., ДВ, бр. 59 от 2006 г.; изм. и доп., бр. 105 от 2006 г., бр. 52, 59 и 109 от 2007 г., бр. 69 от 2008 г., бр. 23, 24, 44, 93 и 95 от 2009 г., бр. 94 и 101 от 2010 г., бр. 77 и 105 от 2011 г., бр. 38 и 44 от 2012 г., бр. 52, 70 и 109 от 2013 г., бр. 22, 27, 35 и 53 от 2014 г., бр. 14, 22, 50, 62 и 94 от 2015 г. и бр. 33, 59, 62, 81, 95 и 98 от 2016 г.) в чл. 62, ал. 11 думите „информация относно доходите от спестявания при условията и по реда на дял втори, глава шестнадесета, раздел VI от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, както и“ се заличават.

§ 32. В Кодекса за застраховането (обн., ДВ, бр. 102 от 2015 г.; изм. и доп., бр. 62, 95 и 103 от 2016 г. и бр. 8 от 2017 г.) в чл. 150, ал. 1 се правят следните изменения и допълнения:

1. Точка 7 се изменя така:
„7. пред министъра на финансите или упълномощено от него лице - в случаите на чл. 143, ал. 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.“
2. В т. 8 след думите „прилагането на“ се добавя „чл. 142б, ал. 1 и“.

§ 33. Този закон влиза в сила от 1 юли 2017 г., с изключение на § 29, който влиза в сила от 1 януари 2022 г.